

Arrest

nr. 157 714 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon, X, die beiden verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart de Spaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 februari 2002, wordt in de huidige procedure vertegenwoordigd door haar moeder.

Op 7 januari 2014 wordt een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend in de hoedanigheid van descendent.

Op 8 juni 2014 ontvangt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving.

Op 10 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten voor de moeder van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon. Deze beslissing wordt haar ter kennis gebracht op 20 mei 2015. De bestreden beslissing is de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de verzoekende partij, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: C.(...) D.(...), M.(...) d.(...) L.(...) A.(...), Nationaliteit : Spanje, Geboortedatum : 26.07.1957, Geboorteplaats: Vitoria Gasteiz, identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

+ kind: C.(...) D.(...), U.(...) (...), nationaliteit: Spanje

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 07.01.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legde ter staving van deze aanvraag een overzicht van een Spaanse rekening en een pasje van een Spaanse ziekteverzekering voor.

Gezien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15.12.1980 en het dossier volledig bleek, besloot de Burgemeester van haar verblijfplaats op 08.07.2014 betrokkene in het bezit te stellen van de verklaring van inschrijving (bijlage 8). Zij ontving later op 23.07.2014 de E-kaart.

Uit de voorgelegde stukken kan blijken dat mevrouw eind 2013 bepaalde bedragen gestort kreeg op haar Spaanse rekening, maar wat de aard van deze bestaansmiddelen en de daadwerkelijke en regelmatige beschikbaarheid ervan is in België, kan niet worden afgeleid. Bovendien bleek het voorgelegde zorgpasje uit Spanje geen uitsluitel te bieden over het feit of de ziektekostenverzekering afgesloten in het buitenland ook de risico's dekt tijdens haar lang verblijf in België. Om dit te verduidelijken en na te gaan wat de huidige situatie is van betrokkene, werd aan mevrouw op 05.08.2014 gevraagd nieuwe stavingsdocumenten om na te gaan of zij nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid om te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Mevrouw werd in kennis gesteld van deze uitnodigingsbrief op 09.12.2014 en legde vervolgens de volgende stukken voor: een verklaring van lidmaatschap bij een Belgisch ziekenfonds, een verklaring van een arts dd.03.12.2014, een beslissing van het OCMW dd.17.11.2014 betreffende haar recht op maatschappelijke dienstverlening en een OCMW attest dd.11.12.2014 waaruit blijkt dat financiële steun geniet in de periode 01.10.2012-11.12.2014.

Bij gebrek aan voldoende eigen bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene toont niet aan dat zij thans over eigen bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, eerste lid, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15.12.1980) om het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen behouden.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belermering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven

aan deze beslissing. Betrokkene legt wel een doktersattest voor dd.03.12.2014 waarin staat dat zij een chronische aandoening heeft, maar nergens uit het dossier kan blijken dat deze toestand nog niet aanwezig was toen zij naar België kwam en haar medische situatie hier plots dermate is verslechterd waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn om gevolg te geven aan deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB vna 08.10.1981 een bevel om af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

In belang van het minderjarig kind C.(...) D.(...), U.(...) en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat de verwerende partij *in casu* geen nota met opmerkingen heeft neergelegd. Volgens artikel 39/72, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt een rechtsgeldige nota binnen een termijn van 8 dagen neergelegd na het ontvangen van de kennisgeving van het beroep. Ter terechtzitting kan de verwerende partij haar nalatigheid niet rechtzetten door te verwijzen naar een nota die zij in een ander dossier heeft neergelegd. De Raad kan dan ook geen rekening houden met de opmerking van de verwerende partij ter terechtzitting, waar zij verwijst naar de nota die zij in een ander dossier heeft neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.

Het verblijfsrecht van de moeder van de minderjarige U.(...) C.(...) D.(...) werd beëindigd in dezelfde bijlage 21. Ten gevolge hiervan werd kennelijk ook het verblijfsrecht van U.(...) beëindigd.

Door de moeder van de minderjarige U.(...) C.(...) D.(...) werd tegen deze beëindiging een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij Uw Raad.

Indien zou worden geoordeeld dat deze vordering gegrond is, kan niet meer worden gesteld dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die werd vervoegd.

De bestreden beslissing zou hierdoor een schending uitmaken van artikel 42ter, §1 Vreemdelingenwet."

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij dit middel, gelet op het arrest van de Raad van 26 november 2015 met nummer 157 017 waarbij het beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de moeder van de verzoekende partij wordt verworpen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij in toepassing van artikel 42ter, §1, 1° Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling vormt de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing.

Deze bepaling stelt als volgt (eigen markering):

§ 1 Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

In het geval de verwerende partij toepassing wenst te maken van dit wetsartikel, dient rekening te worden gehouden met artikel 42ter, §1, derde lid Vreemdelingenwet:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op bovenvermelde rechtsbescherming.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster vestigt daarom de aandacht op volgende feiten:

- zij in 2012 verhuisd zijn van Spanje naar België;*

- haar moeder (mevrouw C.(...) D.(...)) een relatie heeft met de heer A.(...) E.(...) B.(...), dewelke tevens in België verblijft;
- het gehele gezin op hetzelfde adres verblijft;
- U.(...) school loopt te 2140 Antwerpen, aan het instituut M.(...) S.(...) S.(...)-A.(...) (stuk 3);
- Op een beperkte periode na, zij niet ten laste zijn gevallen van het sociale bijstandstelsel van België
- er geen sprake is van enige schending van de openbare orde;

Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven wordt in casu zodoende worden aangenomen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt.

4.

In concreto motiveert men de bestreden beslissing als volgt:

In belang van het minderjarig kind C.(...) D.(...), U.(...) (*22.02.2002) en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

In geen enkel opzicht blijkt echter dat ten aanzien van het minderjarige kind rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 42ter, §1, derde lid Vreemdelingenwet (en hetgeen bepaald is in artikel 8 EVRM).

Dit is evenwel een expliciete verplichting in elke omstandigheid dat de verwerende partij toepassing maakt van artikel 42ter §1 Vreemdelingenwet. Een uitzondering is niet voorzien en kan evenmin als evident worden beschouwd omdat de moeder van U.(...) haar verblijfsrecht beëindigd zag (en waartegen zij overigens een beroep tot nietigverklaring indiende bij Uw Raad).

Bovendien zijn deze overwegingen ten zeerste relevant, alleen al gezien het feit dat U.(...) in België verblijft sinds 2012 en school loopt te 2140 Antwerpen, aan het instituut M.(...) S.(...) S.(...)-A.(...) (stuk 3).

Niettemin ontbreekt hiertoe kennelijk elke motivering.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging nochtans kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of het verblijf van betrokkene moet worden beëindigd;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het beëindigen van het verblijf.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

De verzoekende partij merkt op dat de abstracte stelling dat de bestreden beslissing "in het belang van het minderjarig kind" zou zijn, een standaardformulering betreft en nergens wordt verantwoord noch gemotiveerd. Deze passage kan onmogelijk als een "afdoende" motivering wordt beschouwd en de verzoekende partij het inzicht verschaffen met welke elementen voorzien in artikel 42ter, §1, derde lid Vreemdelingenwet werd rekening gehouden.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen opgesomd in artikel 42, §1, derde lid Vreemdelingenwet terwijl deze weldegelijk relevant zijn (supra).

U.(...) verblijft reeds in België sinds 2012 en loopt school te 2140 Antwerpen, aan het instituut M.(...) S.(...) S.(...)-A.(...) (stuk 3). Deze elementen zijn van wezenlijk belang maar werden door de verwerende partij niet in overweging genomen.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 42, §1, derde lid Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.2.2 De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.1 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 luiden als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat zowel een motivering in rechte als in feite die uitdrukkelijk op de verzoekende partij van toepassing is. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de bestreden beslissing in hoofde van de verzoekende partij gegrond is op artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de verwerende partij heeft uiteengezet dat het recht op verblijf in hoofde van de moeder van de verzoekende partij dient te worden beëindigd, geeft zij aan dat ook het recht op verblijf van de verzoekende partij dient te worden beëindigd en dat dit in het belang van de verzoekende partij is nu haar moeder geen recht op verblijf meer heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.2.2 Voor zover de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zal de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht onderzoeken. De verzoekende partij

voert in haar verzoekschrift ook de schending aan van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. De Raad dient de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° [het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;](1)

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

In dezelfde bestreden beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de moeder van de verzoekende partij beëindigd op basis van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij haalt daarom artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet aan om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist dit niet, maar stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met artikel 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij een beëindiging van verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij hieromtrent niet motiveert en geen rekening houdt met het schoollopen in België door de verzoekende partij.

Op 9 december 2014 ondertekent de partner van de moeder van de verzoekende partij een uitnodigingsbrief waarin de moeder van de verzoekende partij wordt gevraagd om in het kader van het onderzoek op grond van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet recente bewijzen voor te leggen van haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Eveneens werd in deze brief verwezen naar artikel 42ter, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet en gesteld dat humanitaire elementen in kader van voormeld artikel eveneens mogen worden neergelegd. Deze brief luidt als volgt:

“C.(...) D.(...), M.(...) d.(...) L.(...) A.(...)

Geboren te Vitoria Gasteiz, op 26.07.1957

Nationaliteit; Spanje

Adres: (...)

+ partner

+ kind : C.(...) D.(...), U.(...) geboren op 22.02.2002

Mevrouw / Mijnheer de Burgemeester,

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten zij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden .

- als werknemer. werkgeversattest of arbeidscontract «- loonfiches

-als zelfstandige: récent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb, bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

• als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid, Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij / zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij/zij werkloosheidsuitkering geniet.

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /..) en bewijs ziekteverzekering die de risico's in België volledig dekt. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier,

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de partner een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. art. 42 bis§ 1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3de lid of art. 42 quater §1. 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd."

De moeder van de verzoekende partij, eveneens handelend als wettelijke vertegenwoordiger van de verzoekende partij, legt vervolgens volgende documenten neer:

- verklaring lidmaatschap bij De Voorzorg, ziekenfonds, d.d. 9 december 2014;

- doktersbriefje d.d. 3 december 2014, waarin staat dat de moeder van de verzoekende partij omwille van medische redenen zich niet kan verplaatsen naar het stadsloket;

- beslissing over het recht op maatschappelijke dienstverlening door het OCMW Antwerpen, d.d. 17 november 2014, waarin wordt gesteld dat de moeder van de verzoekende partij voor de periode 1 oktober 2014 tot en met 30 november 2014 een medische waarborg krijgt;

- verklaring van het OCMW Antwerpen dd. 11 december 2014, waarin wordt gesteld dat de moeder van de verzoekende partij een leefloon ten bedrage van 2179,64 euro heeft genoten tijdens de periode 1 oktober 2014 tot en met 11 december 2014.

De moeder van de verzoekende partij werd uitdrukkelijk gevraagd om, indien er humanitaire elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden in het kader van artikel 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, documenten in hoofde van de verzoekende partij neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij heeft nagelaten om dergelijke bewijzen voor te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geantwoord op alle documenten die de moeder van de verzoekende partij heeft neergelegd. De verwerende partij kan echter geen rekening houden met elementen waar zij geen kennis van heeft. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij artikel 42ter, §1, derde lid schendt, als er geen elementen waarmee rekening kan worden gehouden worden neergelegd.

De verzoekende partij voert ook aan dat zij schoolgaand is in België en dat de verwerende partij hieromtrent niet motiveert. Uit het administratief dossier blijkt dat het bewijs van het schoollopen van de verzoekende partij niet eerder is neergelegd, en dat dit element enkel bij het verzoekschrift werd gevoegd. Bijgevolg kon de verwerende partij er geen rekening mee houden en hieromtrent motiveren. In zoverre de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat hij een feitelijke beoordeling van deze gegevens zou moeten doen, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de

verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteits-onderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Tevens wijst de Raad erop dat het verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de moeder van de verzoekende partij is beëindigd en het beroep hiertegen is verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2015 met nummer 157 017. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat het in het belang van het minderjarige kind is dat het de verblijfsrechtelijke situatie volgt van de moeder en niet van deze ouder wordt gescheiden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.2.2 Artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in het verzoekschrift eveneens aangevoerd wordt, bepaalt als volgt:

“ 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM inzake haar gezinsleven opwerpt, moet de Raad eerst onderzoeken of er op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21). Het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een autonoom begrip en dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Er moet eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Daarnaast moet de verzoekende partij aantonen dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu is de verzoekende partij een minderjarig kind, die bij haar moeder en haar partner woont. De gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld (EHRM, 20 september 1994, Kroon/Nederland, §30). Op zijn minst kan een gezinsband tussen de verzoekende partij en haar moeder worden vastgesteld. In dit verband merkt de Raad voorts op dat de bestreden beslissing *in casu* ook betrekking heeft op de moeder van de verzoekende partij. Bijgevolg wordt het gezin niet gescheiden. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij door louter te wijzen op het bestaan van haar gezinsleven niet aannemelijk dat de bestreden beslissing *in casu* een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke andere wijze haar gezinsleven door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het privéleven behelst evenwel, volgens het Hof, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van een individu. In die zin omvat het privéleven meer dan het intieme persoonlijke leven van een individu maar betreft het eveneens het ontwikkelen en onderhouden van relaties met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29.)

In het kader van haar privéleven somt de verzoekende partij een aantal elementen op, namelijk dat ze sinds 2012 in België verblijft, dat haar moeder een relatie heeft met de heer A.E.B, die ook in België verblijft, dat het hele gezin op hetzelfde adres verblijft, dat zij schoolloopt in België, dat zij, op een bepaalde periode na, niet ten laste is gevallen van het sociale bijstandstelsel van België en dat er geen sprake is van enige schending van de openbare orde. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat zij sinds 2012 in België verblijft. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, gelet op de beperkte gegevens die ze bijbrengt, wijst de Raad erop dat – zelfs indien wordt aanvaard dat de verzoekende partij sinds 2012 in België verblijft – de verzoekende partij niet meer dan drie jaar in België verblijft, wat een relatief korte periode uitmaakt. Er kan worden aangenomen dat de banden van de verzoekende partij met Spanje sterker zijn, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan door te stellen dat ze geen gevaar vormt voor de openbare orde en niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Ook wijst de Raad erop dat

de verzoekende partij voorts enkel aangeeft dat ze sinds 2012 in België verblijft, maar nalaat te preciseren waaruit haar privébelangen precies bestaan. Voor zover ze naar haar schoollopen verwijst, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat er zodanig onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst met betrekking tot het onderwijs of taal, dat ze de ontwikkeling en voortzetting van haar privéleven in Spanje zouden beletten. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke andere wijze haar privébelangen geschonden zijn. Er kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.2.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.2.4 Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing inzake de weigering van het verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS